

BLOEDLIJNEN.

BOEK DRIE.

HET RIJK VAN DE SMID.

GUY TROCH.

Beste lezer,

Boek twee was eigenlijk zo goed als voltooid toen ik Steven Montrose op een middag aan de lijn kreeg. Ik had het erg druk maar herkende onmiddellijk de ondertoon van zenuwachtige bezorgheid in zijn stem.

“Of ik even tijd had voor een korte break, en zou ik eventueel een paar dagen naar Schotland kunnen komen?”

Hij zou voor vervoer zorgen. Ik schaaftde wat over en weer met mijn agenda en ging met de trein naar de Belgische kust, naar Knokke. Ik verliet het stationsgebouw en stapte een klassieke Belgische herfstnamiddag in, motregen, wisselende wervelregen en frisse temperaturen inbegrepen.

Ik hield mijn donkerrode lederen tas duidelijk zichtbaar in de armen geklemd en zag een mij niet onbekende man van ongeveer mijn leeftijd op mij aflopen. Hij stak zijn ruige hand uit en zei: “Overlord”. Ik antwoordde, zoals afgesproken met “André” en hij voerde me met kordate tred naar zijn voertuig, een magnifieke Citroën DS uit vervlogen tijden.

Pierre Marechal, één van Steven’s vrienden die hij mij voorstelde bij de geheime basis in de buurt van Bastogne nam mijn tas aan, deponeerde ze in de koffer en we reden de kustweg op, richting Zeebrugge.

We reden voorbij de militaire basis en parkeerden bij de jachthaven, waar een lichtreclame meldde dat hier de beste garnaalkroketten ter wereld werden gemaakt.

Een gezellige drukte heerste binnenin, Smokey Robinson klonk uit de luidsprekers en verschillende groepen mensen aten, dronken en deden alsof de de ‘Miracles’ waren.

Pierre knikte hier en daar, wenkte de barman en leidde me toen mee naar een strategisch geplaatste ton in een hoek van de gelagzaal. We gingen zitten en binnen de kortste keren stond er een schuimende trappist op onze tafel.

Hij keek me aan en zei: “Steven is mijn beste vriend en mijn vader was de beste vriend van zijn vader. Hij beweert dat jij uit het juiste hout gesneden bent en ik vertrouw hem. Zullen we de garnaalkroketteren nemen, ze zijn echt erg lekker.”

Ik keek hem aan met een waarschijnlijk erg lachwekkende gelaatsuitdrukking, hij proestte het uit en ik hield het ook niet meer. Een plaatselijke trekzakartiest begon zijn versie van ‘My way’ te spelen en we wisselden onze levensverhalen uit.

We reden enkele uren later met de DS een groot schip van de Norfolk-Line op, richting Schotland. Aan boord was het een gezellige drukte. Pierre en ikzelf gingen eerst onze bagage in de kajuit wegbergen en volgden toen de massa naar de gigantische lounge-bar, waar een live-orkestje speelde en we beiden een uitstekende Glenlivet bestelden, zonder water, met één ijsklompje.

Het schip vertrok en we voeren naar het noorden. Het buffet was heerlijk, zowel 's avonds als 's ochtends. De cuisine was Noors en we aten haring bereid op tientallen verschillende manieren. Na zeventien uur op zee voeren we de ‘Firth of Forth’ binnen, de zeearm waar Edinburgh haar spectaculaire skyline met kasteel showt. Aan bakboord passeerden we de prachtige stad en we legden aan op de noordelijke oever, in Rosyth.

We reden het schip af en begaven ons toen naar het noorden waar we eerst Kinross voorbijreden, een klein stadje aan Loch Leven gelegen. We gleden de M90 op. Ze heetten dit type Citroën niet voor niets “la DS”, of “la déesse”, we suïden als het ware over de snelweg in de richting van de Highlands. In Brechin namen we de A935 in de richting van Montross, het kasteel van de Montrose-familie en namen toen de afslag waar ‘Dun’ vermeld stond.

We kronkelden de Highlands in, volgden enkele bergachtige, onherbergzame paadjes en arriveerden bij een grote poort die in een reusachtige beukhaag ingebed stond. Pierre claxonneerde éénmaal, tweemaal, ten slotte nog éénmaal en de poort zwaaide open zonder enig merkbaar geluid.

We reden een grote binnenkoer op. Zowel de platte stenen op de bodem als de onregelmatige bouwstenen waar de muren uit opgebouwd waren leken eeuwenoud. Uit het niets verschenen enkele in het donkergrijs geklede mannen, ze flitsten een sterke lantaarn enkele keren doorheen de wagen en herkenden Pierre.

De verlichting op de binnenkoer werd aangestoken en we betraden het grootste van de gebouwen. Pierre begeleidde me naar een wentelende trap die naar beneden leidde, de natuurstenen wanden asemden vocht uit.

Een dertigtal treden lager bereikten we een platform in het hart van de oerrots waar een nieuwe stalen deur de weg versperde. Een code werd door Pierre op een toetsenbordje ingetoetst en de poort gleed open. Hier stond, in een erg grote, klinisch steriele ruimte een roestvrijstalen module. Pierre toonde me waar ik mijn hand moest plaatsen, een intens licht gleed op en neer over

mijn handpalm en met een gepiep en een sissend geluid gleed een deel van de wand weg.

Ik keek mijn ogen uit toen ik de grote ruimte zag waar tientallen computerschermen de muren bedekten. Een twintigtal mannen en vrouwen, allen in het donkergrijs gekleed zaten intens naar de schermen te kijken en in de microfoons te spreken, die aan hun hoofdtelefoons bevestigd waren.

“Pierre, Guy!”

Steven kwam op ons afgelopen, omhelsde Pierre en schudde me de hand. Ik merkte de duistere schemer onder zijn ogen en de groeven in zijn voorhoofd die sedert onze vorige ontmoeting in aantal waren toegenomen.

“Kom mee, vrienden,” zei hij, “de anderen zijn er ook.”

We gingen de grote controleruimte door, passeerden een professionele schietstand, enkele bureaus en een vergaderzaal en kwamen bij een nieuwe stalen deur.

We werden gevraagd alle drie onze handen in de lezer te steken en de deur gleed weg. We kwamen aan in een duidelijk oudere ruimte, het leek wel een kerker uit een oude Errol Flynn-film. Een groot raam keek uit over een groene vallei met een loch. Steven nam me even apart en zei: “Van buitenaf zie je helemaal niets, een wonder van camouflage.”

In de grote zaal, waar een reusachtig haardvuur met volledige stukken boomstronk loeide, stonden enkele mensen op uit een aantal lederen zetels. Ik herkende hen allen van die keer in Bastogne, waar de ontmoeting erg kort was geweest.

Steven begeleidde me naar een belendende zaal, waar een grote tafel gedekt stond. Zeven zware stoelen stonden uitnodigend te wachten en we gingen zitten.

Steven bleef rechtstaan en nam een ‘tumbler’ vast, hij wees ons op het gelijkaardige glas dat voor ons stond, met een donkere amberen vloeistof erin.

“Een toast...” zei Steven.

“Een toast op onze vaders, moeders en grootouders en op de sterren van de Khan, onze verre grootmoeders.”

“Slainthe Math!”

We namen allen een slok van het ‘levenswater’ en keken elkaar aan. Ik zag het verkleurde etiket op de oude fles die op tafel stond, het was een Macallan, met enige moeite kon ik 1939 lezen.

Ik werd voorgesteld aan de anderen, de erfgenamen van de vijf vrouwen over wie ik het eerste boek schreef.

Lin Po was een oosterse schone. Gitzwarte haren en intens groene ogen keken me lachend aan. Haar handdruk liet een voortdurende indruk na op mijn hand.

Carlo Maldini was een reus van een man, met verrassend helderblauwe ogen. Hij droeg een piekfijn pak en had een aanstekelijke lach, een echte Italiaan in het lichaam van een zwarte profatleet.

Een erg opvallende man was de indiaan die me daarna de hand schudde. Hij stelde zich voor als James Flies with Eagles. Hij was in hertenleer gehuld en kralen hielden zijn gitzwarte haar in model.

Ten slotte werd mijn linkerschouder vrijwel ontwricht toen de genaamde Bobby McIntyre die porde. Hij haastte

zich daarna om het laatste druppeltje van de amberen nectar op te slobberen.

Steven en Pierre ontzetten me en voerden me lachend mee naar de volgende erg grote ruimte, nog iets dieper in de rots. Een duidelijk oeroude massief eikenhouten tafel stond in het midden van deze opvallende ruimte. Aan de rotsige muren hingen kaarten, schilderijen, zwaarden, schilden en portretten.

Steven en Pierre liepen samen met mij de rij portretten af. De ferari werden afgebeeld in Schotse klederdracht, kilt en wapens inclusief. Ze keken de artiest aan met een uitdagende blik en een totaal gebrek aan eigenwaan. Isabelle de Ste. Clair was een roodharige schoonheid, eveneens met schild en zwaard afgebeeld.

We gingen toen zitten aan de grote tafel, terwijl we een nieuwe fles whisky aanboorden, deze keer een Glenmorangie, single malt uit het jaar des heren 1960.

“Heren,” zei Steven, “de toestand is heel ernstig. Enkelen onder ons zijn net teruggekeerd uit oorlogsgebieden verspreid over de wereld. In Afrika, Azië en het nabije Oosten zijn eens te meer haarden van oorlog en machtsmisbruik ontstaan. Laat ons even naar de rapporten luisteren. Ik vroeg Guy,” hij keek me even aan, ” om hierbij aanwezig te zijn, misschien is hij binnenkort de enige overlevende die ons verhaal kan vertellen...”

Hij knikte naar Pierre, die een powerpoint opstartte op een groot scherm dat in de rotswand ingewerkt was.

“Dames, heren, zie hier de huidige toestand in Syrië, Irak, Iran en de omliggende regio's. Na het plotse vertrek van

Saddam viel er een vacuüm in de regio. De westerse bondgenoten wensten niet op ons advies te reageren om de overdracht van de macht meer ordelijk te laten verlopen, vermoedelijk waren enkele spelers op de internationale scène meer bezig met het veiligstellen van eigen voordelen dan met het mondiale veiligheidsniveau, wie zal het zeggen? Het feit blijft dat de leegte na de val van Saddam door erg duistere sujetten werd ingepalmd. In Syrië wordt de legitieme weerstand tegen Assad misbruikt om één van onze oude vijanden terug aan de macht te helpen, de jihadi's van islamitische aard.

Ik kom net terug uit de regio. Alle ingrediënten zijn aanwezig om een conflict van lange duur te veroorzaken. De verzetsgroepen in Syrië wensen Assad weg, de Koerden willen een eigen staat, Turkije heeft een nieuwe tiran in aantocht, Iran wilt een kernprogramma en het westen... denkt aan olievoorraden en politieke voordelen. Op het achterplan staat de heer Poetin in zijn handen te wrijven en kijkt het ganse plaatje geamuseerd aan.

Wat me echter, na wat intens detectivewerk opviel...er zitten andere spelers aan de knoppen. De grote wapenhandelaars spelen onder één hoedje met de georganiseerde criminelen.

Ik heb drie weken ondergedoken gezeten in een afgelegen wijk van Damascus, terwijl de oorlog om ons heen over en weer golfde. Op een nacht, toen ik op zoek ging naar wat voedsel in de oorlogszone die eens één van de mooiste steden uit de Oriënt was geweest zag ik een geest uit ons verleden. In een garage verkocht een lokale handelaar verse groenten en wat vleeswaren, ik had net wat inkopen gedaan en wou behoedzaam de straat oplopen toen een wagen stopte aan de overkant van de boulevard. Ik trok me

even terug in de duisternis van een steegje en zag toen...
Anna Fuchs!”

Ik zag alle andere aanwezigen heftig reageren. Sommigen sloegen op de tafel, anderen keken Steven ongeloofig aan en begonnen tegelijkertijd vragen te stellen. Steven liet hen even betijen en ging verder.

“Ik weet dat we allen Anna Fuchs zagen sterven in het Yankee-stadion, vele jaren geleden. Ik zag een exacte kopie van onze vriendin en ze werd begeleid door een exacte kopie van de aartsvader van het kwaad, de leider der Teutonen, Georg Fuchs.”

Nu reageerden allen verbijsterd, in tegenstelling tot daarnet echter bleven ze zitten en keken Steven vol verwachting aan.

“Het verhaal wordt er niet echt mooier op. Ik bleef in de steeg wachten tot beiden binnengegaan waren in een appartementenblok en volgde de wagen naar een parkeergarage waar de chauffeur hem afsloot en wegging. Ik bracht één van Pierre’s luistervinken aan op de wagen en maakte me uit de voeten.

Teruggekeerd in mijn schuilhol, een door de Mossad achtergelaten ‘safe-house’ probeerde ik het signaal van de ‘bug’ op te vangen. Het werkte perfect, ik kreeg op het scherm van mijn laptop een ‘grid’ van de stad en de exacte locatie van de wagen. Hij bevond zich op dezelfde locatie waar ik hem het laatst gezien had. Ik stelde het programma zo in dat een geluidssignaal me zou verwittigen wanneer er enige veranderingen waren en ging slapen.

Diezelfde nacht klonk het signaal van de computer en ik zag de blip op de kaart van de stad bewegen. Het

pulserende lichtje maakte een zigzaggende tocht doorheen Damascus, duidelijk pogend eventuele achtervolgers af te schudden. De reis ging noordwaarts, volgde de 'Beirut Road' en toen volgde de wagen de Barada rivier. Tweemaal werd een plotse bocht gemaakt en toen stopte het blipje met bewegen. Ik liet onze luistervink zichzelf vernietigen en nam contact op met onze organisatie. De GPS-coördinaten werden onderzocht en het bleek dat op deze plaats tijdens de tweede wereldoorlog een spionage-eenheid van het derde rijk verbleef.

Een zeer behoedzame planning en de hulp van onze organisatie zorgden ervoor dat ik enkele dagen later mijn intrek nam in mijn arendsnest...een oude minaret, ogenschijnlijk op instorten staand, binnenin met alle moderne spionnage-tools uitgerust.

Ik was getuige van een komen en gaan van tientallen mensen. Ik fotografeerde hen allen en dit...is het resultaat.”

Steven klikte op een muisknop en een erg groot videoscherm aan de wand kwam tot leven.

Gezicht na gezicht werd getoond op de linkerkant van het scherm. Aan de rechterkant verscheen een beknopt CV van de gefotografeerden.

Steven keek me even aan en zei: “Dit is natuurlijk absoluut vertrouwelijk, Guy?”

Ik knikte en bekeek ongeloofig de opeenvolging van maffia-figuren die voorbijparadeerden. De anderen rond de tafel reageerden met korte vloeken, knikjes van herkenning en soms grimassen en gekreun.

Steven liep de volledige lijst af. “De Cosa Nostra, de N’Dranghetta, de chinese Triaden, La Ema uit Mexico, de cartels uit Colombia en de misdaadorganisaties uit Rusland en Albanië, ten slotte de japanse Yakuza en de geörganiseerde misdaad uit de US. Zoals jullie zien...de groothandelaars van het kwaad hebben elkaar gevonden, en de voorzitter van het clubje is...”

Steven liet de slideshow één dia verderspoelen en allen, behalve ikzelf, hielden hun adem in.

Op de dia stonden twee perfecte specimens van het arische ideaal. Een veertigjarige man met witblond kortgeschoren kapsel bovenop een gebeeldhouwde granieten kop met staalblauwe ogen en een noordse schoonheid, allebei met een fanatieke blik in de ogen.

“Jullie begrijpen dat ik de connectie maakte met Anna en Georg Fuchs?” De anderen keken Steven aan, een blik van herkenning en onheil in de ogen.

Enkele dagen later was ik terug in België, een nieuwe lading documentatie lag op mijn zolder, ik had een GSM-nummer gekregen waar ik de mensen van ‘Overlord’ kon bereiken.

Elk nieuwsbericht dat de volgende weken de wereld werd ingestuurd sprak van oorlog, geweld en misdaad.

En elke keer maakte ik me zorgen om mijn nieuwgevonden vrienden. Ik besloot mijn deel van de afspraak na te komen, en hun kronieken op muziek te zetten.

HOOFDSTUK DERTIG.

Rome: De curie.

Paus Innocentius IV.

Drie dagen geleden was het conclaaf van start gegaan waarbij achttien kardinalen zich zouden laten leiden door de heilige geest om te beslissen wie de volgende Pontifex zou worden.

In realiteit werd er kwistig met geld en bezittingen gestrooid om de beslissing in de 'juiste' richting te buigen. Er waren drie kandidaten, maar in de wandelgangen was ondertussen bekend geraakt dat Sinibaldo dei Fieschi, een nog vrij jonge kandidaat, het vertrouwen genoot van Philippe, koning van Frankrijk.

Philippe had achter de schermen met Hendrik VII, koning van Duitsland, zoon van keizer Frederik II von Hohenstaufen onderhandeld om de Genuees tot paus te laten verkiezen.

Een overeenkomst werd gemaakt waarbij Philippe alle aanspraken op Sicilië en naar verluidt op termijn ook over Corsica en Sardinië overliet aan het huis Hohenstaufen. Eventuele invallen in de Elzas zouden evenmin worden ondernomen.

In ruil zou Hendrik geen strobreed in de weg leggen om Sinibaldo tot paus te laten verkiezen.

Philippe werd in audiëntie geroepen, wat een teken was dat een beslissing imminent was. Hij voer de Tiber op in een magnifiek verguld galjoen, alle masten vol 'Fleur de Lys' en trompetters op de achterplecht.

Hij had een staatsbezit in Gascogne moeten verkopen om deze intocht in Rome te bekostigen maar hij zag het als een investering naar de toekomst. Wanneer de volgende paus zijn rechtmatige eisen goedgunstig zou bekijken, de Tempelridders in de ban zou slaan en hij al hun bezittingen kon annexeren en daarbij natuurlijk zijn eigen schuldbrieven vernietigen zag de toekomst er even verguld uit als de steven van het galjoen waar hij pompeus af schreed naar de pauselijke burcht.

Zijn trompetters hadden zich de longen uit het lijf geblazen, hij was koninklijk de loopbrug afgedaald en had even koninklijk de neus opgetrokken toen de havenmeester hem begroette.

Toen klonk luid klaroengeschal door de eeuwige stad. Iemand wees in de richting van een eenzame schoorsteen in het hart van de pauselijke stad waar mirakuleuzerwijs opeens witte rook uit kringelde.

In zijn hoofd speelde hij met de latijnse spreuk, ietwat aangepast 'Habeo Papam', ik heb een paus! Grinnikend om zijn eigen spitsvondigheid stapte Philippe in een totaal vergulde draagstoel die door tien in prachtig livrei gestoken in de richting van de witte rook werd gedragen.

Enkele uren tevoren had Sinibaldo dei Fieschi even alleen gezeten in de kleine cel die hem was toegewezen. Tussen twee stemrondes door wou hij even weg van het gekonkel, de steelse blikken en de heimelijke aanrakingen gepaard gaande met een wetende knipoog.

Celestinus had hem gewaarschuwd over het laag-bij-de-grondse niveau waar zijn geliefde kerk naartoe vergleden was. Hij was echter nog steeds verrast door de schaal en de 'platitude' van de evenementen.

Fluisterend werden hem voorstellen gedaan, monetaire en andere. Dit had niets meer met de kerk te maken, dit was platte koehandel...en wel van het laagste niveau. Eén van de oudere en duidelijk in deze vorm van onderhandelen onderlegde kardinalen vertelde hem met een lijkige, fluisterende stem dat ze minstens drie dagen moesten vergaderen om toch de indruk te geven dat er overleg en 'conclaaft' plaatsvond. Hij vermeldde er kwansuis bij dat er toch wat betere wijn en succulentere schotels mochten aangebracht worden, vooral de kwartels en de everzwijnen waren absoluut niet op niveau.

In zijn cel, alleen, dacht Sinibaldi terug aan zijn grote voorbeeld, Celestinus. Een atypische paus, meer begaan met het welzijn van zijn lammeren dan met eigen gewin. Hij was een ascetische, magere man geweest; zo belezen, zo intelligent ondanks zijn bescheiden afkomst.

Daarenboven kreeg deze prelaat dan nog de boodschap van de grootmeester der Tempeliers dat Jezus, het lam Gods een gewone man was geweest...weliswaar met de beste bedoelingen. Hij had geworsteld met de wurgende gewetensvraag...breng ik het nieuws naar buiten omdat het de waarheid is...of houd ik een leugen in stand omdat heel veel mensen in deze duistere tijden hun enige soelaas vinden in deze overtuiging, deze godsdienst...dit principe van broederlijkheid...gelijkheid...mededogen.

Sinibaldi zonk op de knieën naast zijn brits, liet het hoofd in de handen zakken, maakte zijn geest leeg en dacht na... tot plots een korte roffel op de deur zijn gebeden

onderbrak. Hij ging staan, rechtte de schouders en zuchtte diep.

“Ik hoop dat je vertrouwen in mij gegrond was, Celestinus...” prevelde hij en opende de deur.

Hij zag de vier kardinalen staan en werd meegevoerd naar de kerk waar het conclaaf plaatsvond. De geur van eten en drank sloeg hem tegemoet toen hij de ruimte betrad. Hij werd naar een verhoog geleid en drie van de hoogstgeplaatste kardinalen keken hem met licht benevelde blik aan. Hij maakte een mentale aantekening om bij het volgende conclaaf enkel water en brood toe te laten. Hij voelde de plechtigheid van het moment en dacht terug aan Celestinus. Het voelde aan alsof die een knipooog stuurde uit het hiernamaals.

Eén van de kardinalen keek hem aan en vroeg: “Acceptasne electionem de te canonica factam in Summum Pontificem?”

Sinibaldo antwoordde: “Accepto!”

De volgende plechtige vraag klonk: “Quo nomine vis vocari?”

En Sinibaldo antwoordde: “Innocentius!”

Toen liepen de drie kardinalen de zaal uit en begaven zich naar het plein vòòr de kerk waar zich een menigte had verzameld vooral omwille van de belofte van gratis brood en wijn. Een paar klaroenen en trommelaars creëerden de aangepaste sfeer en toen riep één van de kardinalen plechtig...”HABEMUS PAPAM!”

Een luid gedruis en geroep steeg op van het plein. Nog meer brood en vooral wijn werd uitgedeeld en de festiviteiten vatten aan.

Sinibaldi werd meegenomen naar een aparte ruimte, de heilige gewaden werden hem aangegeven en aangepast. Hij werd bewierookt en geolied en toen schreed hij op zijn beurt het bordes van de kerk op. Een luid gebrul-geschreeuw steeg op van het plein. Eigenlijk voelde Sinibaldi -nu Innocentius- zich niet op zijn plaats. Hij ontving echter de begroetingen en het lallerige gebrul van de mensen en bereidde zich voor om het echte werk te beginnen.

Hij zag in de verte, als een heet mes door boter, een vergulde draagstoel door de menigte snijden. Philippe van Frankrijk was aangekomen om de ontgoocheling van zijn leven te krijgen. Celestinus zou postuum wraak krijgen. De kardinalen kwamen plechtig uit de kerk geschreden waar ze hadden verbleven tot hun besluit vast stond. Heel traag ging het naar het plein aan de Engelenburcht, waar reeds een massa stond te wachten, door de witte rook verwittigd dat een nieuwe paus verkozen was, dan was er altijd gratis eten en drinken te krijgen.

Op het plein was een grote tent geplaatst. De kardinalen gingen zitten, leeftijd en invloed bepaalden de afstand tot het spreekgestoelte. Links en rechts van het middengedeelte waren twee zones met stoelen voor de adel geplaatst. Prominent vooraan aan de rechterkant van de tent stond een pompeuze vergulde zetel klaar.

Philippe van Frankrijk maakte een luidruchtige intrede met trompetten en trommelaars, schreed met gepaste traagheid naar voor en ging zitten. Een tiental lijfwachten gingen rondom hem staan.

De inauguratieceremonie ging van start.

Philippe zag Sinibaldo, erg bleek onder de Pauselijke tiara, voorafgegaan door twee kardinalen de tent binnenkomen. Op het spreekgestoelte was de pauselijke troon geplaatst. Na enkele liturgische handelingen en wat gezangen droeg Paus Innocentius IV voor de eerste maal de mis op als pontifex. Hij dacht niet na bij de automatismen die hij uitvoerde, de eeuwenoude handelingen die door hun herhaling het gevoel van huiselijkheid en geborgenheid creëerden.

Hij dacht ondertussen na over de dagen, weken en maanden die zouden volgen. Hij zag de Franse koning in zijn overdadig versierde zetel zitten, bijna smekend om een gebaar of een blik van de nieuwe paus. De kardinalen waren onderling al positie aan het kiezen...wie zou in de gratie van deze onbekende treden, wie zou in ongenade vallen en....wat zou het kosten?

De liturgie werd beëindigd en alle kardinalen volgden de nieuwbakken paus naar zijn voorlopige verblijfplaats in Castel d' Angeli, de Engelenburcht.

De St. Pietersbasiliek was in de negende eeuw vernietigd door Saraceense zeeroovers en de gouden deuren waren geroofd. Heel langzaam werd aan de heropbouw begonnen. De monetaire situatie was echter, gezien de verlieslatende kruistochten niet rooskleurig.

De Engelenburcht daarentegen was een echte vesting, een rond gebouw, volledig ingesteld op verdediging en bestand tegen belegering, er werden verschillende geheime en minder geheime gangen tussen de twee gebouwen voorzien.

De stoet ging langzaam de grote hal binnen waar een uitgebreide maaltijd geserveerd werd. De vijfde

hoofdzonde, vraatzucht, werd door de volledige curie in de wind geslagen en de mannen in paars aten tot hun aangezicht dezelfde kleur kreeg.

Paus Innocentius IV verliet even het feestmaal om zich op te frissen. In zijn vertrekken liet hij een man ontbieden die door zijn vertrouwde wachters de vorige nacht van zijn bed was gelicht. De man zat rustig in de kamer van de paus te wachten. Het was Baldwinus van St. Omaars. Hij zonk op de knieën toen de paus binnentrad en zijn wachters beval buiten te wachten.

In spanning wachtte St. Omaars af wat de eerste woorden van deze man zouden zijn. Hij vertrouwde hem nog niet helemaal.

Toen weerklonken de verlossende zinsnede: “Alea Iacta Est! Sta op mijn zoon, en wees bereid het levenswerk van Celestinus samen met mij verder te zetten!”

St.Omaars keek omhoog in de glimlachende ogen van de nieuwe paus en voelde vertrouwen voor deze man die hem recht hielp en hem omhelsde.

De paus fluisterde: “We moeten omzichtig handelen, mijn zoon, de vijand is overal. Volg mij, we gaan om te beginnen een hele ton stroop om de mond smeren van de vergulde kip zonder kop die zich koning van Frankrijk noemt.”

Die avond werd Philippe Capet, de Franse vorst onthaald met alle franje en pompeuze praal die in deze omstandigheden gebruikelijk waren. Hij genoot duidelijk van de aandacht en leek wel uit zijn vel te barsten van zelfgenoegzaamheid wanneer hij ontboden werd in privé-audiëntie.

St. Omaars, op dat moment reeds tot ‘camerlengo’ benoemd, zag zijn paus een stukje toneel van het allerhoogste niveau spelen. De intellectueel minder uit de kluiten gewassen Philippe werd om de tuin geleid tijdens ellenlange redeneringen waarbij de paus niets beloofde en veel in ruil kreeg. Op de expliciete vraag van de koning om de Tempeliers in de ban te slaan, antwoordde de paus dat de ketterse, zich in geheime orgieën te buiten gaande zondaars momenteel hun nut nog hadden bij de militaire operaties in het heilige land. Zodra hun rol zou uitgespeeld zijn zou de kerkvorst, in samenwerking met koning Philippe, de ban uitspreken. Glunderend verliet de koning de vertrekken van de paus die zich tot zijn kamerheer richtte en glimlachte.

”Zou ik geen uitstekend acteur geweest zijn, beste Baldwinus?” Beiden schoten in de lach toen Baldwinus een uitstekende imitatie van de koning weergaf, waarbij hij de vorst neerzette als een klein kind dat een snoepje had gekregen. Toen zei Innocentius: “Genoeg gelachen, mijn vriend. Tijd om de rest van het plan van Celestinus uit te voeren. Ik voel zijn goedkeurende blikken van ergens heel hoog op ons rusten!”

Beiden begaven zich naar het scriptorium waar de drie bullen klaarlagen om in het grootste geheim te worden getekend. Dit waren de bullen die de vermoorde paus in zijn laatste dagen nog had laten opstellen en die nu door zijn opvolger zouden worden bekrachtigd.

Een eerste van een gouden zegel voorzien document was ter attentie van de net zo verguisde Pedro de Montaigne en kondigde aan dat de drager dezes deed wat hij deed in overeenstemming met en met de goedkeuring van de paus.

Een tweede maakte het landgoed in Lunel eigendom van de genaamde vrouwe Isabelle de Sainte Clair, wettelijke voogd van mejuffrouw Eloïse, dochter van Meester der tempeliers Gomes Ramirez. Het was bij deze een beschermd domein onder de hoede en hoge bescherming van de paus. Een detachement van tweehonderd ervaren soldaten van de pauselijke garde werd er onmiddellijk heen gestuurd, die daar samen met het regiment tempeliers een onneembare vesting van maakten.

De derde bul bevatte de eigenhandig geschreven en met het pauselijk zegel gesierde bevestiging van het huwelijk van bovengenoemde Mejuffrouw de Sainte Clair en de heer Erskine. Het maakte hen eigenaar van een pauselijk landgoed in een gehucht in de Franse Provence, genaamd Fontaine de Vaucluse.

De drie bullen waren origineel getekend en verzegeld door Celestinus en werden tegengekend door Innocentius en zijn kamerheer Baldwinus van St. Omaars. Ze werden in de geheime bibliotheek in het archief van het Vaticaan opgeslagen en een kopij werd naar de desbetreffende personen opgestuurd; één naar het landgoed Lunel, samen met het detachement soldaten en twee naar het heilige land, ter attentie van Isabelle de Ste. Clair.

Innocentius dacht heel vaak terug aan de lovende bewoordingen die zijn geestelijke vader had gebruikt wanneer hij het had over de ‘ferari’, die vreemde groep jonge edelen die lijf en leden in de waagschaal stelden voor elkaar en de ethische code die ze volgden.

Hij vroeg zich af hoe het hen verging, daar in de woestenijen in het Oosten...

HOOFDSTUK 25.

De woestijn, tussen Al Quaryatayn en Palmyra.

De stad der duizend zuilen.

Ze hadden afscheid genomen van de karavaan, van de mensen waarmee ze al die weken hadden samengeleefd, van Namir Zada, de karavaanleider en van alle anderen, die ze ondertussen erg goed hadden leren kennen.

Ze hadden vastgesteld dat uiteindelijk elk mens, waar hij ook vandaan kwam, van welk ras ook...uiteindelijk dezelfde drijfveren had...geluk...liefde...gemoedsrust.

Ze hadden uitvoerige navigatiegegevens meegekregen maar uiteindelijk had Namir Zada naar Ismaël gewezen en gezegd: "Hij voelt zijn weg in de woestijn. Volg zijn baken en jullie komen er wel. De noord-noordoostroute leidt jullie naar de palm-oase van Palmyra.

Ik heb echter boodschappen met de stemmenwind gekregen dat vreemde mensen zich ophouden in Tadmur, de stad der duizend zuilen....mensen uit het Oosten, ruiters...krijgers...kijk uit wanneer jullie Palmyra naderen."

Ze waren vertrokken, eerst nog wat onwennig maar na verloop van tijd ontwikkelde zich een routine. Iain en Hendrik reden lichtbewapend rondom de groep, ze fungeerden als verkenners. Soms kwamen ze even met de hoofdgroep meerijden, aten en dronken wat en gingen toen weer hun eigen weg.

Beiden gedroegen zich soms wat vreemd. Hendrik stond soms minutenlang met blinde ogen in het ijle te staren en

had toen helemaal niets opgemerkt van wat rondom hem gebeurde. Soms voorspelde hij dan landschappen die ze pas veel later bereikten...erg vreemd.

Het geslacht Egmond vond zijn oorsprong bij de “advocati” van de Sint Adelbertabdij, een Benedictijnerabdij in Holland, gelegen aan de kust, ongeveer ter hoogte van London.

Hendrik's moeder, Ada van Holland werd genaamd naar haar grootmoeder, Ada van Schotland. deze had haar grote liefde gehuwd, Lodewijk van Loon, zeer tegen de zin van haar vader, die echter stervende was. Haar moeder, Aleid Van Cleef, zag echter de mogelijkheden van een samengaan van beide jonge mensen die uit erg sterke geslachten voortspruiten.

In haar jeugd had Ada erg veel tijd in Schotland doorgebracht, bij haar grootmoeder en haar entourage, eigenlijk afstammelingen van druïden uit de oeroude tijden van Albion. Het was een erg stimulerende omgeving voor een jong, intelligent meisje.

Ze leerde lezen en schrijven, bestudeerde de natuur en de manier van leven van de ouderen...één met de aarde.

Toen ze Lodewijk van Loon ontmoette was het liefde op het eerste gezicht en al gauw werd Hendrik geboren. Hij leerde zijn vader nooit kennen want deze kwam om tijdens een schermutseling met een groep rovers die boerderijen en kleine gehuchten aanvielen en plunderden.

Tegelijkertijd werd Ada, samen met haar pasgeboren zoon ontvoerd door vijanden van Lodewijk, enkele kasteelheren uit de buurt die eigenlijk op zijn bezittingen uit waren.

In Engeland aangekomen kon Ada een bericht aan haar moeder in Schotland laten bezorgen. Deze, prinses van koninklijken bloede verzocht haar broer, koning Malcolm van Schotland, haar dochter te ontzetten.

Een keurgroep Schotse edellieden van de Campbell clan uit de Highlands viel het kloostertje in Hartlepool aan en ontzetten Ada en haar zoon.

Hendrik's jeugd speelde zich volledig af aan en rond het Schotse hof in Edinburgh. Hij werd door de krijgers en de druiden onderwezen en had van jongts af aan een gave van voorspelling en zeer scherpe zintuigen. De eerste tien jaren van zijn leven waren zorgeloos en avontuurlijk.

Toen verzamelde zijn moeder een legertje getrouwen en stak het kanaal over. De Schotten waren gehard in onderlinge schermutselingen en gevechten tegen de Engelsen en maakten korte metten met de bezetters van het kasteel van Egmond. Een sterke verdedigingsmacht bleef ter plaatse en Hendrik en zijn moeder installeerden zich en verwierven meer domeinen in de directe omgeving.

Hendrik was net vijftien geworden toen er in één jaar twee pogingen werden gedaan om het slot te heroveren. De graaf van Holland had een legertje van een paar honderd huurlingen aangekocht en sloeg het beleg op.

De Schotten reageerden door die avond een reusachtig banket in te richten. De wanhoop bij de aanvallers was groot, daar de foeragewagens door Ada's Schotten waren overvallen en buitgemaakt. De geuren van gebrad en de luide gezangen van de feestvierders zorgden ervoor dat een flink deel van de huurlingen eieren voor hun geld kozen en tijdens de nacht verdwenen.

Hendrik herinnerde zich de uitgelaten sfeer tijdens het festijn. De in kilt geklede woestelingen amuseerden zich kostelijk door de voedselvoorraden van de huurlingen enthousiast aan te vallen. Er werd ook ruim van de geestrijke dranken geproefd, de lokale distillaten en de uit Schotland meegebrachte Ouisquebaugh vloeiden profuus en de Hooglanders voelden zich duidelijk lekker.

Er hadden al enkele clanleden hun blote kont aan de belegeraars getoond, er werd klaterend geplast vanaf de dikke muren en het geheel bracht bulderende lachsalvo's teweeg.

Toen gingen de drie Schotten die de leiding hadden bij elkaar zitten bij het grote haardvuur, ze overlegden even en riepen toen alle mannen bijeen.

“Mannen!” zei Torquhil Ian Campbell. “Ik ben een erg slechte slaper en er zijn geen vrouwen aanwezig waar ik me kan mee bezighouden!”

Een nieuw gebulder klonk op uit de bende woestelingen en er werd op de schilden geslagen met de zwaarden. Torquhil ging verder. “Wat zouden jullie ervan denken om die hongerige saletjonkers een pak slaag te gaan verkopen zodat we moe genoeg zijn om een goede nachtrust te hebben?”

Een luid gebrul steeg op. De Hollandse raadgevers van Ada probeerden argumenten tegen de uitval aan te brengen, de nadelen werden aangehaald en verklaard.

Ada keek hen aan en zuchtte.

“Beste vrienden,” zei ze, “er bestaat geen manier om deze mannen op dit moment nog tegen te houden. Viking- en Pictenbloed stroomt door hun aders. Sommigen zullen

tijdens de strijd 'berserker' worden, het gevoel voor realiteit verliezen en als razenden beginnen om zich heen hakken. Ik heb het enkele keren meegemaakt...eigenlijk heb ik wat medelijden met de mannen van de Graaf. Ze weten niet wat hun te wachten staat.”

Torquhil had de mannen verdeeld in drie groepen, de klassieke tactiek van de Schotse clans. Een centrale hoofdgroep zou een aanval naar het centrum van de vijandelijke linies inzetten en de twee anderen groepen zouden elk een flankbeweging doen om de tang te sluiten.

Hij wou net het teken geven om de aanval in te zetten toen hij aangesproken werd door een wel heel jonge mannenstem. Het was Hendrik, gekleed voor de strijd, met het zwaard in de hand, die de hoofdman smekend aankeek.

Torquhil zag de bekende lichtende blikken in de ogen van de jongeman...het vuur van de Schotse Hooglanden...de begeerte naar de strijd.

“Laat me meegaan, ceannard,” smeekte Hendrik, de oeroude term voor leider gebruikend...“laat me meegaan en mijn staal in bloed dopen. Vrouwen en kinderen blijven achter...ik wil mee!”

De Schotse krijger dacht even na en greep toen de jongeling bij de schouder en sleurde hem mee. “Je mag mee, laoch,” reageerde Torquhil (iaoch was de keltische term voor krijger). Hendrik dacht al dat hij daarmee het pleit had gewonnen.

Toen zei de grote Schot: “Maar eerst zal je samen met mij je moeder bezoeken, haar je krijgereed afleggen en afscheid nemen.” Hendrik ging als in een droom mee met Torquhil het kasteel binnen naar de grote hal waar zijn moeder aan de haard zat.

Torquhil stapte samen met Hendrik naar het haardvuur, legde zijn rechterhand op de linkerschouder van de jongeman en zei: "Vrouwe..."

Ada keek aanvankelijk niet om, bleef in de vlammen staren en zei, beide mannen aankijkend: "Het bloed van de Hooglanden brandt in je lijf, zoon? Dat is toch wat jullie me komen vertellen...is het niet?"

Hendrik had dit niet verwacht en wilde zijn moeder omhelzen maar zij ging rechtop staan vòòr de twee mannen en zei met een plechtige stem: "Hendrik, geef je krijgereed aan je moeder en clanleider en ga dan je lot tegemoet."

Torquhil gebaarde Hendrik dat hij moest knielen vòòr zijn moeder en ging naast de jongeman staan. Hij had zijn zwaard getrokken en hield het vast bij de kling, net onder het gevest. Ada haalde een zwaard dat naast haar op de tafel had gelegen uit de schede. Ze hield het gevest vòòr zich, bood het Hendrik aan en sprak: "Hendrik, zoon van Lodewijk van Loon en Ada van Schotland, kleindochter van Koning David van Schotland, wilt gij dit zwaard, het zwaard dat je vader hanteerde toen hij werd geveld aanvaarden en als krijger je eerste bloed vergieten?"

Hendrik was niet zeker wat hij moest doen, maar Torquhil fluisterde: "Kus het zwaard, de hand van de vrouwe en zeg ja!"

De jongeman was zich van de plechtigheid van het moment bewust, kuste zwaard en hand en zei: "Ja!"

Toen pas omhelsde zijn moeder hem en fluisterde hem toe: "Ik ben een fiere moeder, jongen, maar ook een bezorgde..." Toen zei ze tegen Torquhil: "Hou je hem wat voor mij in het oog, Torq?"

Beide mannen bogen en verlieten de zaal. Ze vervoegden de bende ongeregeld die stond te drummen aan de grote poort van het landgoed. De geestrijke dranken hadden gezorgd voor nog meer animo dan er al was, woeste dansen werden opgevoerd, zwaarden werden op schilden gebonsd en luidkeels werden krijgsliederen gezongen. Hendrik keek Torquhil aan en zag ook bij hem die vreemde, half-waanzinnige blik opdoemen.

“Zijn ze in deze toestand wel in staat om te vechten, heer?” vroeg de jongeman, een debacle vrezend.

“Om te beginnen, Hendrik, zijn deze gekken, mijzelf inbegrepen, nu niet meer in te tomen. De geest van de Highlands, van de clans beheerst ons denken. Zie hoe de zoete waanzin zich meester maakt van deze mannen en voel hetzelfde in je lijf...laat je gaan, iaoch, leef!”

Hendrik voelde de dreunende ritmes, het woeste gezang en de aanblik van de dansende mannen in zijn diepste wortel schieten...en openbloeien. Wat later stond ook hij met zijn vader's zwaard op zijn schild te beuken en danste hij mee met deze broederschap van mannen.

Torquhil kwam hem opzoeken en zei: “Ik stuur je met Brice MacCullough naar de linkerflank. Wacht op het teken om in de aanval te gaan. We gaan eerst met de hoofdmoot flink op hun midden inhakken en pas daarna kunnen jullie aan de feestelijkheden deelnemen. Geen heldendaden want, je moeder kennende, laat ze levend mijn ingewanden verwijderen als je iets overkomt!”

Brice McCullough bleek een reusachtige brutoot te zijn die meer van een bruine beer weg had dan van een mens. Hij sloeg Hendrik op de rug waardoor deze even geen adem had en posteerde hem tussen twee ruige krijgers met de

opmerking: “Hou deze in leven, ’t is de zoon van de vrouwe!”

De poort van de waterburcht ging open en de Highlanders stroomden naar buiten, brullend en zingend. Het leek echter alleen maar chaotisch. De beide flanken, elk met een vierde van de totale strijdmacht trokken snel nadat ze de ophaalbrug waren overgetrokken naar links en rechts weg. De centrale as trok, woest op de schilden slaand recht naar de belegerende strijdmacht. Dit was een manier van oorlog voeren die in deze contreien niet gekend was. Het werd ook niet als beschaafd geoordeeld om te strijden na het invallen van de duisternis.

De falanx van de hooglanders vormde een wig en drong woest hakkend diep door in de haastig opgestelde gelederen van de huurlingen. Een deel ervan koos het hazenpad. De rest vormde een carré en verdedigde zich redelijk succesvol. De golven van de centrale groep Schotten liepen vast op dit blok menselijke onverzettelijheid. Toen trokken de mannen in het carré zich plots terug, een leegte creërend waar zij even tevoren nog stonden te vechten.

Hendrik, die samen met de mannen van de linkerflank op het bevel van Brice McCullough stond te wachten om ook hun deel van de actie te beleven, keek om één of andere reden volledig de andere kant op, waar een klein elzenbosje stond. Er was niets bijzonders te zien, maar iets...deed de haartjes in zijn nek rechtop staan. Er was daar iets bedreigends. Hij kon er geen uitleg voor verzinnen...

Toch maakte hij zich los uit de linie en liep snel naar het bosje en zag...enkele tientallen vijanden gewapend met zware kruisbogen, klaar om de met ijzeren punten beklede

pijlen naar de grote hoofdgroep Schotten af te vuren die, zich van geen kwaad bewust de overwinning al aan het vieren was. Er was te weinig tijd, dacht Hendrik! Er was te weinig tijd voor overleg en plannen en bevelen. Dus gaf hij toe aan de witte golf woeste agressie die in zijn jonge mannenlijf opbruiste. Luid brullend stormde hij in zijn eentje op het elzenbosje af.

Toen gebeurden enkele dingen tegelijk.

Torquhil hoorde in de tijdelijke relatieve stilte het gebrul van Hendrik's jeugdige stem en hoorde hem roepen: "BOOGSCHUTTEEEEEERSS!!"

Net op tijd gaf hij het bevel: "SCHILDEN OP!" waardoor de mannen van zijn groep zich tegen de inkomende vlucht pijlen konden beschermen.

Slechts enkele vleeswonden waren te betreuren. Brice McCullough zag de snaak die aan zijn bescherming was toevertrouwd als een gek in de richting van een nochtans onschuldig bosje stormen, waaruit dan nog als bij toverslag een salvo kruisboogpijlen vertrok.

Hij hief zijn strijdbijl en brulde naar zijn mannen: "VOORUIT, LUIAARDS EN HOERENJONGEREN, OF WILLEN JULLIE ALLE EER AAN DIE PUP LATEN?"

De boogschutters in het bosje hadden net hun pijlen afgeschoten en waren druk bezig met hun spanhaken om een nieuwe pijl op de pees te plaatsen wanneer daar plots een dolleman brullend hun midden kwam ingestormd, zijn zwaard boven zijn hoofd zwaaiend en al meteen twee van hun makkers vellend met zijn eerste twee houwen. Hij bleef verder hakken en toen uiteindelijk één van de boogschutters het zwaard van de jonge kerel kon blokkeren in het harde hout van zijn boog en twee andere

boogschutters hun zwaard trokken om de knaap te kelen kwam daar plots een hele bende schuimbekkende halfnaakte gekken het bosje ingestormd.

De strijd was snel gestreden, wapens werden neergelegd, handen in overgave geheven. Enkele van de woestelingen bleven achter om de gevangenen te bewaken en de rest stormde alweer briesend van strijdlust het strijdtoneel op, enkel om vast te stellen dat het behalen van roem en glorie niet meer voor vandaag zou zijn.

De Schotse hoofdmacht had, na zich met succes tegen het eerste salvo pijlen te hebben beschut, woedend de aanval ingezet op de vijand. Ook daar was de strijd kort geweest en toen de rechterflank van de Schotse clanleden op hun beurt de aanval inzette was het pleit beslecht. Alle huurlingen gaven zich over en werden op een hoop gedreven. Ze werden gekneveld en in een grote schuur opgesloten.

Een losgeld zou worden overeengekomen, waarop ze huiswaarts konen gaan...of naar een volgende veldslag. De Schotten trokken onder begeleiding van enkele doedelzakspelers naar de burcht terug.

Ada verwelkomde hen op het bordes van het kasteel, volledig in traditionele klederdracht gehuld. Ze had de tartan van haar clan en haar hoofdtooi was aangepast.

Ze vroeg om stilte met een simpel handgebaar.

De chaotische bende bebloede geweldenaren werd plots muisstil. Ze gingen gemeenschappelijk op één knie zitten en keken met betraande ogen naar vrouw Ada. Zij bedankte hen uitvoerig voor hun heldhaftige gedrag, betreurde de overleden krijgers en riep allen op voor...een tweede eet- en drinkfestijn.

Oorverdovend weerklonken de goedkeurende kreten van de krijgers. De gewonden werden door de anderen meegenomen naar de grote hal, waar oplapwerk zou worden verricht en tegelijkertijd een tweede aanval op alle levers ondernomen.

Ada zag haar clangenoten de hal ingaan. Haar ogen zochten in de massa een bekende figuur, haar moederhart klopte in haar keel. Toen zag ze uit de wirwar van mannen twee figuren haar richting uitkomen. Ze zuchtte opgelucht...maar zag toen al het bloed op haar zoon.

Ze haastte zich naar hem toe. Torquhil keek haar indringend aan en schudde kort met zijn hoofd...Ada begreep...de trots van haar ras!

Dus bleef ze staan en richtte zich naar haar zoon en haar oorlogsleider. "Hoe was de uitstap?" vroeg ze en leidde beiden naar haar vertrekken.

Torquhil greep Hendrik, zodra ze uit het zicht van de anderen waren bij de armen en liet hem neer in een stoel. Geen moment te vroeg, zo bleek. De jongeman verloor op slag het bewustzijn, Ada riep om haar chirurgijn. De man kleepte Hendrik volledig uit en onderzocht hem nauwkeurig. Ondertussen kwam de jongeman langzaam bij uit zijn bewusteloosheid. Torquhil nam Ada even apart en zei: "Hij is even 'berserker' geweest, vrouwe. Toen hij de boogschutters zag staan heeft hij helemaal alleen brullend de aanval ingezet, hij heeft er twee neergeslagen alvorens hij door een tik op het hoofd werd uitgeschakeld. Hij heeft heel veel levens gered en eigenlijk eigenhandig de afloop van de strijd bepaald. Er is iets vreemds aan de jongen, hij ziet dingen die hij pas later effectief te zien krijgt en hij loopt alsof hij de grond niet aanraakt...zijn eerste gevecht heeft hij met vrucht doorstaan.

Ada's borst zwol op van trots en ze begaf zich naar de tafel waar de chirurgijn aan de gang was. De man draaide zich om en meldde: "Het meeste bloed is niet van hem. Enkel een jaap op het hoofd die vrolijk aan het bloeden was...nog twee steekjes en...klaar."

Ada bedankte de arts en liet haar dienstmaagd roepen. Met zijn beiden wasten ze de erg gegeneerde Hendrik, die weliswaar wel duizelig bleef en soms zwarte vlekken voor de ogen kreeg. Hij sliep erg onrustig die nacht. Hoofdpijn, nachtmerries en de gezangen van de aanhoudende feestviering van de Highlanders zorgden daarvoor.

Bij het eerste licht liep hij de burcht uit om wat in de frisse lucht te vertoeven. Hij voelde zich onmiddellijk beter. Hij wandelde wat in de eikenbossen rondom de ouderlijke woonst en ging zitten aan de rand van een poel.

"Kom je ook even de rust opsnuiven?" vroeg plots een stem niet meer dan enkele meters achter hem. Geschrokken draaide Hendrik zich om, hij had helemaal geen aanwezigheid opgemerkt, dit was hem nog nooit overkomen.

Tegen de boom geleund, door zijn donkergroene kledij bijna in het decor opgaand stond een zwartharige jongeman van ongeveer zijn leeftijd. Een glimlachje speelde om zijn lippen. Hendrik zag dat hij bijzonder knappe gelaatstrekken had. Hij werd waarschijnlijk door meisjes omzwermd elke keer er een feest was. Misschien kon hij Hendrik wat praktische tips geven? Plots haalde de vreemdeling een mes uit het niets en gooide zo snel dat het oog niet kon volgen. Hendrik had zich naar links geworpen en wilde net recht krabbelen om terug te vechten toen een nieuwe duizeling hem deed neervallen. Toen hij bijkwam bette de jongen zijn voorhoofd met een natte doek en

bekeek bewonderend de reusachtige buil op Hendrik's hoofd.

“Waar heb je die joekel gehaald, zeg? Wat een bult...ergens tegenaan gelopen?” Hij toonde een fors korhoen met zijn werpmes nog in de borst en begon ijverig de vogel te pluimen. Hij stak zijn hand uit, die Hendrik schudde en zei: “Zullen we straks een vroeg middagmaal nuttigen, vriend? Mijn naam is Iain, trouwens, Iain Stewart van Angus, zoon van de Earl...die gisteren te kinds werd bevonden om aan de gevechten deel te nemen. Waarschijnlijk hangt er nog moedermelk aan mijn kin!” Boos draaide hij zich om en ging de pluimen van de mollige vogel met nog meer enthousiasme te lijf.

“Ik ben Hendrik van Egmond,” antwoordde Hendrik en ging naast de boze jongeman zitten om een vuurtje te stoken. Die draaide zich om en zei met ontzag in de stem...” De zoon van vrouwe Ada, die tijdens de slag berserker...die de kruisboogschutters...” Hij keek naar de wanstaltig grote buil op Hendrik's hoofd en pompte diens hand op en neer. “Vertel me alles, van het begin af. Was er veel bloed? Was je bang? Manman...ik had een arm en een been gegeven om erbij geweest te zijn.”

Hendrik voelde zich weer duizelig worden door het handgezwengel en ging zitten, even met het hoofd schuddend.

“Oei, het spijt me, waar zijn mijn manieren, ga zitten...ik haal wat water.” Hendrik moest onwillekeurig lachen bij het zien van de bezorgdheid van de jongeman. Hij ging zitten met de rug tegen een dikke eik en aanvaardde met dank de dronk die Iain hem aanreikte.

Beide jonge edellieden begonnen honderduit te vertellen over thuis, hun ouders en vrienden en natuurlijk...meisjes. Ondertussen was het korhoen gepluimd, van ingewanden en kop ontdaan en werd hij door Iain aan een spitje rondgedraaid boven een klein, knetterend vuurtje.

Een uurtje later zaten ze allebei met smaak te genieten van het malse vlees. Onder de indruk luisterde Iain naar Hendrik's verslag van de vorige avond. Vooral toen hij vertelde hoe hij gevoeld had dat er vijanden in het bosje verscholen zaten en zijn beschrijving van een withete golf barbaarse woede die van hem bezit nam...en dat het eerste wat hij toen bewust meemaakte het hechten van zijn hoofdwond was.

Ze sloten dan en daar een vriendschapsband met dure jongenseden. Eerst echter moesten ze de woede van Ada ondergaan die doodongerust was geweest toen haar zoon alweer verdwenen was die ochtend. Hun straf was exemplarisch. Ze mochten de grote zaal tot in de puntjes opruimen...na twee dagen feestgedruis door de Highlanders. Toen een residentie krijgsmacht was samengesteld door Ada vertrokken de Schotten huiswaarts...en beide jongelui gingen mee om aan het hof van de koning te worden onderricht zoals het Schotse edellieden betaamde, het was daar dat de ferari elkaar ontmoetten.

Nu trok de groep vrienden dus dwars door de woestijn met als doel Palmyra, waar ze een geheime ontmoeting met afgevaardigden van de Khan der Mongolen zouden hebben. Een verbond tussen de kruisvaarders en de legendarische paard-soldaten uit het oosten zou de legers van Saladdin wegvagen.

De tocht duurde al weken. Gelukkig hadden ze van hun karavaanleider, Namir Zada, een betrouwbare kaart gekregen met herkenningspunten en aanduidingen waar de waterputten waren. Hun wekenlang optrekken met de karavaan had hen snel geleerd hoe je in de woestijn kon verder trekken aan een gestaag tempo, wat de gevaren waren en hoe ze te omzeilen.

Eén van de belangrijkste manieren om gevaar te vermijden was een goede verkenning. Iain en Hendrik kweten zich uitstekend van die taak. Ze hadden ondertussen allebei volledig de lokale klederdracht overgenomen. Verschillende lagen textiel werkten perfect om zich te isoleren tegen de martelende hitte, een keffiyeh diende als hoofddekseel en bescherming tegen de zandwinden en sandalen bleken veel efficiënter dan laarzen in deze omgeving.

Soms kwamen ze 's avonds niet terug naar de kampplaats maar bleven in de woestijn overnachten, met het sterrenfirmament en elkaars gezelschap als troost. Op een dag kwamen beiden net na het vetrek van de groep aangereden en hielden halt bij Mallus.

“Leeuw, we hebben gezelschap...” meldde Iain en liep het kamp in naar Haakon, die hoog en droog op Zita zat...een blonde berg op een schip van de woestijn.

“Trek me omhoog, Beer,” vroeg hij en stak zijn hand omhoog. Haakon greep zijn pols en tilde hem zonder merkbare inspanning omhoog. Iain klom verder omhoog en ging staan op de schouders van zijn Vikingmakker.

Hij bleef perfect in balans staan en keek 360 graden in het rond, zijn hand boven zijn ogen houdend tegen de stekende zon. Hij liet zich moeiteloos langs Haakon en de kameel

naar de grond glijden en wenkte Mallus. Die steeg af en keek zijn vriend aan.

“Wat is er, Vos?” keek Mallus de kelt aan.

“Ruiters, Leeuw, veel ruiters. Ze houden zich al enkele dagen in de onmiddellijke omgeving op. Eerst dacht ik dat het Hendrik’s lijfgeur was...” waarop hij prompt een welgemikte hoop kamelenstoelgang naar het hoofd kreeg, die hij nipt ontweek. “Ik hoorde echter paarden snuiven, Uil ook. Soms vonden we sporen in het zand, uitwerpselen...één keer zag ik een gepluimde helm net verdwijnen achter een duin.”

“Ik voelde ze ook, Mallus,” zei Hendrik. “Ze zijn in de buurt. Ze zijn erg goed, hoor en ze zijn met veel...erg veel!”

Mallus dacht even na, keek iedereen aan en gaf toen zijn orders. “Het zijn de Mongolen, de arabieren zijn niet zo goed in zich verbergen en zouden zich helemaal niet kunnen bedwingen om ons aan te vallen. Dus zijn dit onze begeleiders, we trekken verder. Iain en Hendrik blijven bij de groep, aangezien we anderen hebben om de verkenning voor ons te doen.”

Ze trokken verder, dieper de woestijn in. De oriëntatiepunten die Namir Zada hen had gegeven waren van onschatbare waarde. De temperaturen liepen gedurende de dag extreem hoog op. De dieren waren echter aan dit klimaat gewoon en maalden stug de mijlen af. Op de heetste momenten van de dag was er op de route die hen aangeraden was altijd wel een rotspartij die schaduw bood of wat dorre bomen. Tot hun grote verwondering was er ook heel wat leven in deze oven. Elke dag slaagden ze er wel in één of ander stukje wild te

verschalken. De boogschutters kregen een uitgelezen gelegenheid om hun vaardigheden verder aan te scherpen.

Het bleek al gauw dat Malcolm, zoon van de Earl van Fife, die nu Maël werd genoemd om hem van Isabelle's echtgenoot te onderscheiden, Iain en Isabelle onwaarschijnlijk goede schutters waren.

Een bewegend doel op honderd meter was al gauw een koud kunstje. Op een dag, het werd al schemerig, waren onze drie boogschutters even van de groep afgedwaald met de intentie een stukje sappig wild te schieten toen Maël hen plots met een gebaar staande hield.

Ze stegen alle drie af en hij gebaarde naar de duintop, zijn vinger naar zijn lippen brengend om hen tot stilte aan te zetten.

Ze kropen op handen en voeten naar de kam van het duin en keken behoedzaam over de rand. Bij alle drie verscheen een glimlach op het gelaat. Er zat een vlucht vlezig zandpatrijzen op hun dooie gemak op een beschaduwde plek onder een overhangende rots op nog geen dertig meter van hun huidige positie.

Ze lieten zich even achter het duin zakken en overlegden fluisterend. Iain zei: "We schieten eerst op de vogels die het dichtst bij ons zitten. De anderen raken in paniek, kunnen door de overhang niet recht opvliegen en geven ons een tweede en misschien derde schot. Ik lust wel een mals stukje patrijs. Daniël kan toveren met geroosterd gevogelte en bijhorende groenten en brood...het speeksel loopt me al in de mond."

Ze hadden hun boogpees al met de twee 'bodkins' opgespannen en enkele keren een proeftrek gedaan. Twee